

Kronhjortejagt–Strontian, Acharacle, Argyll Skotland-2009 eller hvorfor man frivilligt anstrenger sig så lungerne hænger ud af halsen!

I vinteren 2008 fik Marianne, Eva, Rese og jeg den idé, at vi ville til Skotland på jagt efter kronhjorte. Eva havde en kontakt, som til en rimelig penge kunne formidle en tur til Inversands Estate, Strontian, Skotland. Søg på Google-maps efter: Strontian, Acharacle, Argyll, Storbritannien

Vi lovede hinanden, at vi skulle træne og sørge for at få kondien i orden – og det var sådan set en yderst fornuftig intention og det ville ha' været en rigtig god ide, om vi havde efterlevet den! Men mere om det senere....

Ca. 2 uger før afrejsen samledes vi hos Eva for at få det sidste aftalt – småting som gyldigt pas, penge og panodiler og fredag d. 25. september mødtes vi i lufthaven i Kastrup med afgang til Edinburgh kl. 09.00. Det er en rigtig god ide at booke våben samtidig med flybilletterne. Det er ikke nok at møde op og oplyse det ved indtjekning – det skal flyselskaberne vide på forhånd. Vi var tæt på at skulle betale kr. 800,- for at få vores våben med – men den flinke unge mand i skranken fandt en anden pris til os – så vi slap med 240,- i ekstra afgift for hele holdet. Kys til den unge mand!

Nå – vel gennem nåleøjet i Security kunne vi nyde en kop kaffe og lidt morgenmad inden vi skulle boarde – flyveturen gik fint, selv om Rese var lidt utilfreds med udsigten. I lufthaven i Edinburgh skulle vi finde en telefon til biludlejningsfirmaet Arnold Clark - efter at ha' prøvet samtlige biludlejnings-firma-telefoner fandt vi endelig den rigtige. Ud til busholdepladsen med alt vores habengut – lidt mere ventetid – ind i minibussen og ud til 'vores' bil Efter ca. 20 minutters forgæves anstrengelser måtte de to flinke servicemedarbejdere fra Arnold Clark opgive at stuve vores bagage ind i den reserverede bil. Vi måtte træffe en hurtig beslutning og leje en ekstra bil – alternativet var at spille en dag med at vente på den rigtige bil. Rigtig ærgerligt at vi ikke kunne følges ad i samme bil – men sådan blev det nu engang.

Pu ha – det er altså ikke normalt at rattet sidder i højre side af bilen eller at man for den sags skyld skal køre i venstre side af vejen. Og de berømte 'roundabouts' kræver også stor koncentration at komme rigtig rundt i og ikke mindst ud af igen!

Men det lykkedes og efter en smuk køretur på ca. 225 km nåede vi frem til Inversanda Estate.

Rese og Eva med deres bil som ikke var stor nok til at rumme os alle 4 – incl. oppakning. Hvad tænker mænd dog på! 4 kvinder erskal på jagt i 8 dage med fuld oppakning og riffelkufferter i en ganske almindelig familiebil!!

Rese og Eva fik kontakt til Harvey – den ene stalker – og vi blev guidet videre til 'byens' hotel hvor vi overnattede den første aften og hvor vi bookede aftensmaden til de efterfølgende aftner. Det var en god strategi, vi slap for at røre i egne gryder efter en hård jagtdag – hver dag.

Lørdag morgen mødte vi op på godset til en første snak med Harvey og hans medhjælper Shaun. Vi delte os i to hold – Marianne og Eva gik med Harvey; Rese og jeg gik med Shaun og tog afsted for at spotte nogle kronhjorte. Proceduren var den samme hver morgen: Harvey og Shaun var tidligt ude for at finde dyrene og så hentede de os omkring kl. 8.30 – 9.00 (afhængig af vejret) – vi delte os i to hold og drog i hver sin retning. Det var på forhånd aftalt hvem der var 'første-skytte' således at der ikke var tvivl om rækkefølgen på bjerget hvis chancen skulle vise sig.

Den første jagtdag (lørdag) var der dog kun en skytte på hvert hold, da vi havde brugt tiden om formiddagen på indskydning. Jeg meldte mig frivilligt til kun at skulle skyde med mit kamera. Og hånden på hjertet – havde jeg vidst hvilke strabadser vi nu skulle igennem, tror jeg aldrig jeg havde indvilliget i dette forehavende! Vi kom ud af bilen – spændte hvad der skulle spændes og begav os op i Højlandet. De næste par timer gik, sneg og kravlede vi op ad bjerget, gennem tørvemudder og vandløb og til sidst mavede Shaun og Rese sig helt ind på skudhold af de to hjorte, som var blevet spottet helt oppe på toppen. Derfra havde hjortene det bedste udsyn og så måtte vi forsøge at finde skjul – ikke let når der kun findes spredte klippefremspring og ca. 20 cm 'højt' græs. Jeg blev 'sat af', og der lå jeg så med den smukkeste udsigt og holdt vejret i bar spænding over hvornår skud det kom. Det gjaldt for mig om at ligge fuldstændig stille for ikke at røbe vores tilstedeværelse! Det næste jeg så var Shaun og Rese, der kravlede baglæns for at finde en bedre position og snart var jeg helt alene. En fantastisk fornemmelse!

Shaun på udkig

Udsigten på vej op

Ikke længe efter at Rese og Shaun forsvandt af syne kom skuddet – Shaun sprang op – snuppede Rese's riffel og fór op af bjerget. Hva' skete der??? Mig op og hen til Rese som mente at hjorten var ramt godt og kort efter så vi Shaun drage et lettelsens suk – for dér lå hjorten. Forendt efter et fint lungeskud. Senere forklarede Shaun, at han åbenbart havde fokuseret på en anden hjort end den Rese skød og derfor så han ikke da kuglen ramte. Hans bekymring var derfor, at vi havde en lang og hård eftersøgning foran os inden vi fandt dyret igen. Men så kendte han ikke Rese og hendes skydefærdigheder – for selvfølgelig var hjorten ramt, så den ikke løb ret langt!

Rese's første kronhjort

Hvis opturen var hård – så var nedturen (altså den ned ad bjerget med hjorten på slæb) ikke mindre anstrengende – men hva' f.... gør det, når man lige har gennemlevet en så intens jagt som vi havde? Denne form for pürsch var helt anderledes end noget vi tidligere havde prøvet – meget anstrengende – meget spændende og virkelig en 'back-to-basis-oplevelse'!

Søndagen brugte Rese og jeg 'hjemme', hvor jeg var assistent da Rese skulle koge/højtryksrense hovedet, så det var klart til hjemrejsen. Det var helt klart en klog disposition at have denne hvile-dag – for de næste par dage gentog historien sig: ud kl. 8.30 – 9.00 – op ad bjerget indtil vi fandt hjortene – kravle – snige – mave indtil vi kom på skudhold. Nede igen omkring ved 17-tiden – en whisky til at få varmen på J – i bad/tørt tøj og ind til hotellet for at få aftensmad.

Mandag gik jeg med Marianne og Harvey og det var aftalen, at jeg skulle være første skytte. Harvey havde spottet en ruddel, hvor der var en passende hjort. På vej ned på den anden side af bjergkammen – for at komme på skudhold – stødte vi på en anden hjort. Nu gjaldt det om at være så små og usynlige som muligt – hvilket selvsagt ikke er særligt nemt, når vegetationen består af græs og bregner! Marianne blev beordret 'dæk' – uheldigvis i en lille bæk der her lige netop der havde fundet sin vej ned af bjerget, og Harvey og jeg forsøgte at komme på skudhold af 'hjort nr. 2', som Harvey havde vurderet var absolut skudbar. Vi måtte kravle lidt op ad bjerget igen til et lille klippefremspring, som Harvey havde spottet. Vi fik møvet os på plads på ca. 2 m²

(to personer med oppakning ...) men efter adskillige forsøg måtte jeg opgive den første skydeposition = liggende på maven med benene op af bjerget og riflen støttende på klippen. Det var umuligt for mig at få riflen i ordentligt position – og jeg gav Harvey besked om, at det kunne jeg ikke gennemføre. Han tænkte så det knagede – fik mig gjort begribelig, at jeg skulle vende mig om så jeg havde ryggen/bagdelen og højre skulder op af bjerget og at jeg skulle bruge mit venstre ben/knæ som fast anlæg. I skudøjeblikket ville han så kravle helt tæt ind til mig (så vi lå i ske) for derved at give mig det bedst mulig støtte. Det skal tilføjes, at det havde stået ned i stænger HELE dagen (også dagen før) og at der samtidig blæste en strid vind inde fra bjergene, som vanskeliggjorde situationen. Pga. regnvejret bar vi riflerne i etui og jeg skulle så stille og roligt (og hurtigt) som muligt få riflen ud – lagt i position og afgive skud. Men ak – inden jeg nåede så langt – så rejste hjorten sig – rystede vandet af sig to gange og gik sin vej! Som Harvey sagde – så havde jeg bare haft brug for lidt held og så havde hjorten været min. Ikke noget at gøre ved det – vi kunne nu begive os ned ad bjerget igen – våde til skindet, men endnu en oplevelse rigere. Det eneste, der var tørt på mig den dag var mine sokker, takket være mine super vandtætte Trekking-støvler fra Chriuca, (I øvrigt købt i Hubertushuset i Ringsted – tak for dem Bettina!) Vel hjemme i huset fik vi et par glas af den lokale Tobermory Single Malt Scotch Whisky – noget af det bedste, når man hurtigt skal ha' varmen tilbage i kroppen. Fik talt dagens oplevelser igennem – aftensmad på hotellet og lige en stille whisky inden sengetid.

Tirsdag var det så Mariannes tur til at være første skytte – men den historien må hun hellere selv berette. (Marianne: det er nu hurtigt overstået: den eneste skudchance endte med, at kuglen snittede de øverste 5 mm af en klippeblok på ved ned mod hjorten, æv da også). Søs: Jeg havde nu lejlighed til at observere sceneriet – en ikke uvæsentlig del af læringsprocessen, når det er første gang man prøver sådan noget. Jeg havde taget de forkerte støvler på denne dag (reservestøvlerne) og efter ca. 10 min var jeg TOTALT gennemblødt. Det regnede stadig om tirsdagen og vi havde nu i tre dage haft regnvejret fra morgen til aften, så ALT var gennemblødt. Kan huske at jeg på hjemturen talte med Harvey om, at jeg havde fået 'vaskekone-fingre' af alt det vand og det udtryk kendte han skam godt!

Efter hjemkomsten gik der vist lidt whisky i den – med hjælp fra Harvey og Shaun – men vi havde også meget som vi skulle ha' talt om. Eva havde skudt sin hjort og skulle selvfølgelig også ha' bearbejdet den oplevelse.

Onsdag gik jeg alene op sammen med Harvey – Eva valgte at blive hjemme for at ordne sit hjortehoved og Marianne og Rese fik turens vist nok strengeste tur! (Hvor Rese skød sin hjort nr. 2). Denne dag var der ikke udsigt til heldagsregn – gud ske tak og lov – og Harvey havde spottet to forskellige rudler samt nogle enlige dyr tidligere på morgenen. Jeg havde undret mig over Harvey's forholdsvis store forbrug af cigaretter – men på denne tur fik jeg en nærmere forklaring: cigaret-røgen bruges til at bestemme vindretningen – et vigtigt forhold når man skal vælge den rigtige retning at komme ind på dyrene på. Endnu en udfordring: ved bilen nede på vejen kom vinden fra én retning og det tog vi skyldigt hensyn til ved opstigningen – men ikke ret langt oppe ad bjerget kom vinden fra den stik modsatte retning! Vi kunne så bare håbe på, at der hvor dyrene opholdt sig – ja der kom vinden inde fra bjergene således at vi kunne nærme os i modvind.

Vi går denne dag kun i omkring 3 kvarter, hvorefter Harvey beordrer mig ned i kravle-stilling – han har spottet en enlig hjort. Vi kravler omkring 75 m og kan nu komme i 'skjul' bag noget græs – men vi lå lige op mod horisonten og som vi havde måtte sande de sidste par dage – så var vi MEGET tydelige når vi bevægede os i terrænet. De næste to timer gik liggende på maven i en vandpyt – hjorten havde god tid – den lå på et for den perfekt sted, hvor den havde det bedste udsyn. Den drøvtyggede morgenmaden og havde fantastisk god tid. Når jeg kiggede ud under skyggen på kasketten – ca. 2 cm's udsyn – kunne jeg på min venstre side se op af bjerget og på min højre side havde jeg den mest fantastiske udsigt over havet. Solen skinnede ind i mellem og varmede mig på ryggen og benene, og så kunne jeg jo godt unde hjorten en sidste formiddagslur. Efter ca. 1 ½ time rejste den sig og bevægede sig ned i skjul bag en klippeblok og det eneste man kunne se var de øverste sprosser, der 'gik' frem og tilbage. Ejjj – hvis den nu valgte at gå nedad – så var den ude af syne ... Harvey kaldte på den to gange – tilsyneladende uden at den tog nævneværdig notits af den lyd men heldigvis for mig gik den alligevel opad igen – stille og roligt – og Harvey spurgte om jeg var 'ready'? Om jeg var klar?? Også i den grad! Jeg afsikrede – tog et sidste omhyggeligt sigte – og gav den en kugle lige på bladet: Absolut ingenting skete! Hjorten stod helt stille og jeg spurgte derfor Harvey, om jeg skulle give den en kugle mere? Yes – do that! Jeg skød skud nr. 2 – hjorten drejede til højre – gik to / tre skridt opad og lagde sig ned på højre side – stendød! Det obligatoriske øjeblik hvor stalker ønskede tillykke og så hev han cigaretterne frem. Ovenpå på denne intense jagtoplevelse måtte jeg bare ha' et eller andet – så jeg trak et hvæs eller to af Harvey's cigaret. Jeg ryger ellers aldrig – men lige her trængte jeg! Begge skud sad i øvrigt på bladet – med blot ca. 5 cm's afstand. Så skud nr. 2 havde nok ikke været nødvendigt. Men som i så mange andre jagt-situationer må der træffes hurtige beslutninger og derfor skød jeg 2. skud. Tilbage var nu arbejdet med at brække hjorten og få den ned ad bjerget – men eftersom vi ikke var ret højt oppe var det jo nærmest en walk-in-the-park'. En meget flot kronhjort havde jeg fået mig, ca. 12 – 14 år gammel. Harvey kunne fra sin position ikke se kronerne på toppen af geviret – og han fortalte, at der i dette område kun nedlægges en til to hjorte af den størrelse årligt. Og lidt ros fra hans side: Han havde haft mange mænd med på jagt – men sjældent havde han oplevet en så rolig og fattet skytte. Jeg fik ikke engang 'bukkefeber' – havde simpelthen ikke kræfter til det!

Min 10-takkede kronhjort.
Foto taget ved slagtehuset
efter vi var kommet ned
fra bjerget. Min skjorte er
stadig våd efter de to timer
i vandpytten.

Det er absolut ikke nogen let ting at nedlægge en kronhjort i det Skotske Højland. Der skal arbejdes for sagen og som jeg indledte med at fortælle, så ville vi ha' gjort os selv en meget stor tjeneste hvis vi havde trænet mere op til turen. Terrænet er stærkt kuperet og man skal forvente at gå mindst 2 – 3 timer inden man kommer på skudhold. Terrænet er vanskeligt at færdes i – der er jo ingen stier eller andet man kan følge – så det gælder om at ha' støvler på, der sidder fast på fødderne. Vi var uheldige at løbe ind i et mega regnvejr i tre dage, hvor vi fik 130 – 150 mm regn – om dagen! Det kan selv det mest vand- og vindtætte tøj fra DK ikke holde til. Vi fik muskler i vores ben at mærke, som vi ikke troede fandtes – for op- og nedstigningen på bjerget trækker virkelig søm ud!

Og alligevel taler vi om at gøre det igen – for jagtoplevelserne var så intense, så spændende og så fantastiske, at det må vi bare prøve igen.

Torsdag var hjemrejsedag – men Marianne fik alligevel en sidste chance for en tur på bjerget. Desværre uden skudmuligheder. Først på eftermiddagen pakkede vi bilerne og vores trofæer og drog afsted mod Edinburgh, hvorfra vi skulle flyve hjem næste dag.

De 4 trofæer og deres banemænd

Trofæerne pakkes til hjemturen

En fantastisk tur var slut og rige på oplevelser (og lidt mætte af whisky) vendte vi næsen hjemad.

De bedste jagt-hilsner

Eva – Marianne – Rese og Søs